

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 411

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 16 iunie 2009

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU	
Decizia nr. 679 din 5 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14, art. 17, art. 20 și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	2-3	558.	— Decizie privind suspendarea, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei Oprea Mica, inspector guvernamental.....	8
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 687 din 5 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României	4-5	461.	— Ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale pentru aprobarea Strategiei naționale privind implementarea serviciului universal în sectorul comunicațiilor electronice	9-13
Decizia nr. 691 din 5 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	5-7	473.	— Ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale privind procedura de acordare, suspendare și retragere a deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare	14-16
Decizia nr. 693 din 5 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal	7-8		★	
			Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 679

din 5 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14, art. 17, art. 20 și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14, art. 17, art. 20 și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lorion” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 3.192/40/2008 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că la dosarul cauzei partea Consiliul Județean Botoșani a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.192/40/2008, **Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14, art. 17, art. 20 și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Lorion” — S.R.L. din Botoșani într-un litigiu de contencios administrativ având ca obiect anularea unor acte administrative.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate încalcă normele constituționale care consacră dreptul de acces liber la justiție, dreptul de apărare și dreptul la folosirea căilor de atac, întrucât, pe de o parte, reglementează o singură cale de atac împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță în materia contenciosului administrativ și, pe de altă parte, deoarece instituie o procedură sumară și urgentă atât pentru judecarea cererii de suspendare a executării actului administrativ, cât și pentru judecarea recursului împotriva deciziei de suspendare a acestei executări. Precizează că termenele extrem de scurte și procedura sumară de judecată nu permit administrarea în condiții de legalitate a probatoriului și nu dau posibilitatea adoptării unei strategii de apărare eficiente.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14, art. 17, art. 20 și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată prin Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 14: „Suspendarea executării actului

(1) În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.

(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților.

(3) Când în cauză este un interes public major, de natură a perturba grav funcționarea unui serviciu public administrativ, cererea de suspendare a actului administrativ normativ poate fi introdusă și de Ministerul Public, din oficiu sau la sesizare, prevederile alin. (2) aplicându-se în mod corespunzător.

(4) Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.

(5) În ipoteza în care se emite un nou act administrativ cu același conținut ca și cel suspendat de către instanță, acesta este suspendat de drept. În acest caz nu este obligatorie plângerea prealabilă.

(6) Nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

(7) *Suspendarea executării actului administrativ are ca efect încetarea oricărei forme de executare, până la expirarea duratei suspendării.*”;

— Art. 17: „*Judecarea cererilor*

(1) *Cererile adresate instanței se judecă de urgență și cu precădere în ședință publică, în completul stabilit de lege.*

(2) *Pentru cererile formulate în baza prezentei legi se percep taxele de timbru prevăzute de Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, pentru cauzele neevaluabile în bani, cu excepția celor care au ca obiect contractele administrative, care se vor taxa la valoare.*

(3) *Hotărârile se redactează și se motivează în cel mult 30 de zile de la pronunțare.*”;

— Art. 20: „*Recursul*

(1) *Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare.*

(2) *Recursul suspendă executarea și se judecă de urgență.*

(3) *În cazul admiterii recursului, instanța de recurs, modificând sau casând sentința, va rejudeca litigiul în fond, dacă nu sunt motive de casare cu trimitere. Când hotărârea primei instanțe a fost pronunțată fără a se judeca fondul, cauza se va trimite, o singură dată, la această instanță.*”;

— Art. 21: „*Căile extraordinare de atac*

(1) *Împotriva soluțiilor definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ se pot exercita căile de atac prevăzute de Codul de procedură civilă.*

(2) *Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată. Cererea de revizuire se introduce în termen de 15 zile de la comunicare, care se face, prin derogare de la regula consacrată de art. 17 alin. (3), la cererea temeinic motivată a părții interesate, în termen de 15 zile de la pronunțare. Cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere, într-un termen maxim de 60 de zile de la înregistrare.*”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 21 — „*Accesul liber la justiție*”, art. 24 — „*Dreptul la apărare*” și art. 129 — „*Folosirea căilor de atac*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 594 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 18 iunie 2008, a statuat, cu privire la art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, că urgența cu care se soluționează cererea de

suspendare a executării actului administrativ este impusă tocmai de necesitatea evitării eventualei produceri a unor consecințe negative ale suspendării executării actului. În plus, fiind citate, părțile își pot face apărări pe care le consideră necesare, personal sau prin avocat, și pot propune probele pe care le apreciază ca fiind utile, astfel încât nu se poate susține că textul de lege criticat ar nesocoti dispozițiile constituționale care garantează dreptul la apărare.

De altfel, art. 17 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 stabilește că „*Cererile adresate instanței se judecă de urgență și cu precădere (...)*”, de unde rezultă că celeritatea este o caracteristică esențială a proceselor în materia contenciosului administrativ, care, însă, nu este de natură să afecteze vreunul dintre drepturile fundamentale invocate de autorul excepției.

Asupra constituționalității art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 549 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008. Cu acel prilej, instanța de control constituțional a reținut că prevederile art. 129 din Constituție „conțin precizarea esențială potrivit căreia hotărârile instanțelor pot fi atacate, de Ministerul Public sau de părțile interesate, în condițiile legii. În plus, art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală oferă legiuitorului dreptul de a legifera cu privire la acest aspect. De aici se desprinde concluzia că nimic nu împiedică edictarea unei soluții legislative ca cea cuprinsă în textul de lege criticat. De altfel, această opțiune a legiuitorului a fost impusă de exigența soluționării cu celeritate a procesului dedus judecătii, aceasta fiind una dintre caracteristicile acțiunii în contencios administrativ.” Totodată, Curtea a reținut că dreptul la două grade de jurisdicție este garantat numai în materie penală, potrivit prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Mai mult decât atât, chiar și în materie penală pot fi instituite anumite excepții de la această regulă.

În fine, cu privire la dispozițiile art. 21 din Legea nr. 554/2004, Curtea a statuat că acestea „nu numai că nu împiedică exercitarea liberului acces la justiție și folosirea căilor de atac, ci, dimpotrivă, instituie un nou caz, suplimentar, pentru exercitarea de către persoanele interesate a acestor drepturi constituționale” (Decizia nr. 675 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 474 din 27 iunie 2008).

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, soluțiile și motivarea deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14, art. 17, art. 20 și art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lorion” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 3.192/40/2008 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședință publică din data de 5 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 687

din 5 mai 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007
privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, excepție ridicată de Societatea Comercială „Jily Import Export Company” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.722/94/2007 al Judecătoriei Buftea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul de lege ce formează obiect al acesteia nu încalcă dreptul la muncă al străinilor și nu instituie un regim discriminatoriu al acestora în raport cu cetățenii români.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 3.723 din 30 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 26.388/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a admis recursul** formulat împotriva încheierii prin care Judecătoria Buftea a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu **excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea acestei excepții.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Jily Import Export Company” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.722/94/2007 al Judecătoriei Buftea, într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de contravenție emis de Inspectoratul Teritorial de Muncă Ilfov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că încălcarea legii privind încadrarea în muncă a străinilor nu a fost dovedită dincolo de orice dubiu, motiv pentru care textul de lege criticat limitează excesiv și discriminatoriu dreptul constituțional la muncă. De asemenea, se arată că prevederile de lege ce formează obiect al excepției nu îndeplinesc criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor

Omului, în sensul de a fi suficient de accesibile și precise încât să înlăture orice risc de arbitrar.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În ceea ce privește actul de sesizare a Curții Constituționale, deși acesta îl reprezintă o decizie pronunțată în soluționarea recursului declarat împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de sesizare a Curții Constituționale pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate în cauză, sesizarea este legală, întrucât Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal nu a făcut o judecată pe fondul cauzei, ci s-a pronunțat numai asupra admisibilității cererii reclamantului de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, acesta fiind chiar obiectul recursului.

Prin urmare, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 26: „*Constituie contravenții și se sancționează după cum urmează:*

a) *primirea la muncă a unui străin fără autorizație de muncă sau permis de ședere în scop de muncă, cu amendă de la 1.500 la 2.000 lei pentru fiecare străin, fără ca amenda să poată depăși 100.000 lei;*

b) *menținerea unui străin în muncă după expirarea autorizației de muncă sau a permisului de ședere în scop de muncă, cu amendă de la 1.500 la 2.000 lei pentru fiecare străin, fără ca amenda să poată depăși 100.000 lei;*

c) *netransmiterea către inspectoratul teritorial de muncă a comunicării prevăzute la art. 18 alin. (1) sau a modificărilor*

elementelor prevăzute în această comunicare, cu amendă de la 3.000 la 6.000 lei;

d) neîndeplinirea obligațiilor prevăzute la art. 22 alin. (1) ori art. 24 alin. (1) sau (2), cu amendă de la 1.500 la 3.000 lei.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție privind dreptul la muncă și prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat nu face altceva decât să instituie sancțiunile aplicabile celor ce nesocotesc normele care reglementează relațiile sociale ce se stabilesc în procesul de încadrare în muncă și de detașare a străinilor pe teritoriul României. Este firesc ca legea să impună respectarea regulilor edictate în vederea organizării și disciplinării acestui domeniu, stabilind sancțiuni pentru nesocotirea acestora. Dreptul la muncă, garantat la nivel constituțional, nu este îngrădit în niciun fel prin reglementarea unor sancțiuni la regimul încadrării în muncă și al detașării străinilor pe teritoriul României, norma

criticată având ca finalitate prevenirea și evitarea exploatării ilegale a muncii, precum și asigurarea tuturor garanțiilor pentru exercitarea acestui drept.

Curtea constată că nu poate reține critica autorului referitoare la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 determinată de nedovedirea „dincolo de orice dubiu” a obligațiilor cuprinse în ordonanță. Aceasta nici nu constituie o autentică critică de neconstituționalitate, ci reprezintă o simplă nemulțumire legată de modul în care judecătorul cauzei a aplicat legea la speță. Or, Curtea Constituțională nu poate să se pronunțe asupra unor asemenea aspecte, căci altminteri ar nesocoti principiul constituțional al independenței judecătorilor.

Nici critica referitoare la neîndeplinirea criteriului de calitate nu poate fi reținută. Se observă că textul de lege criticat este redactat într-o manieră deosebit de riguroasă, cu suficientă precizie și claritate, astfel încât permite oricărui subiect de drept să înțeleagă conținutul normativ și să își adapteze comportamentul potrivit reglementărilor cuprinse în acesta.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2007 privind încadrarea în muncă și detașarea străinilor pe teritoriul României, excepție ridicată de Societatea Comercială „Jily Import Export Company” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.722/94/2007 al Judecătoriei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 691

din 5 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

excepție ridicată de Vasile Lungu în Dosarul nr. 3.114/84/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textul de lege criticat nu încalcă dreptul de proprietate privată.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.114/84/2008, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Lungu într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui act administrativ emis de Primăria Municipiului Zalău.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nesocotesc prevederile constituționale și internaționale care garantează dreptul de proprietate privată.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată, prin raportare la prevederile art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție, și inadmisibilă, prin raportare la prevederile art. 124 din Legea fundamentală.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând Încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 64 alin. (1): *„Poliția rutieră poate dispune ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă. Ridicarea și depozitarea vehiculelor în locuri special amenajate se realizează de către administrațiile publice locale sau de către administratorul drumului public, după caz.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor din Legea fundamentală cuprinse în art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 136 alin. (5) potrivit căruia proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice. De asemenea, mai invocă și dispozițiile art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care prevăd că orice persoană are dreptul la proprietate și că nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa, și pe cele ale art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege criticat reglementează o măsură tehnico-administrativă menită să asigure desfășurarea circulației pe drumurile publice în condiții de siguranță, prin îndepărtarea de pe spațiul rezervat circulației rutiere a autovehiculelor staționate în acea zonă în pofida regulilor stabilite prin lege privind oprirea și staționarea acestora.

Curtea constată că nu poate reține critica referitoare la încălcarea dreptului de proprietate privată, întrucât dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări rezonabile. Art. 1 paragraful 2 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilește că dispozițiile art. 1 paragraful 1 din același Protocol referitoare la protecția proprietății *„nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general (...)”*. Or, prevederea de lege criticată este tocmai o materializare a acestui drept acordat statelor prin documentul internațional amintit. Aceasta este concluzia ce se desprinde și din textele din Constituție invocate de autorul excepției în motivarea acesteia. Astfel, art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală prevede că dreptul de proprietate este garantat, dar *„conținutul și limitele acestui drept sunt stabilite de lege”*, iar art. 136 alin. (5) din Constituție consacră caracterul inviolabil al proprietății private, însă *„în condițiile legii”*.

Curtea Constituțională observă că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, legiuitorul național poate aprecia în funcție de nevoia reală a comunității, măsurile de limitare a exercițiului dreptului de proprietate. În cauza *James și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei*, 1986, instanța europeană a statuat că nu poate fi vorba despre o încălcare a dispozițiilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dacă privarea de proprietate răspunde unei *„utilități publice”*, așa cum prevede art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În vederea realizării scopului ei legitim, măsura privativă de proprietate trebuie însă să păstreze un echilibru just între exigențele interesului general al comunității și apărarea drepturilor fundamentale ale individului.

Or, în cazul de față, nici măcar nu se pune problema unei privări de proprietate, ci doar a limitării exercitării a două dintre atributele dreptului de proprietate, și anume posesia și folosința, rămânând neafectată prerogativa dispoziției, care este de esența dreptului de proprietate. Mai mult, această limitare a posesiei și folosinței este doar temporară, încetând de îndată ce proprietarul autovehiculului staționat neregulamentar achită contravaloarea cheltuielilor necesitate de ridicarea, transportul și depozitarea acestuia. De altfel, măsura instituită prin textul de lege criticat reprezintă o sancționare a atitudinii culpabile a conducătorului auto care a nesocotit normele legale referitoare la staționarea vehiculelor. De aceea, nu se poate reține nici nesocotirea dispozițiilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care prevăd că orice persoană are dreptul la proprietate și că nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa.

Așadar, dispozițiile art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu sunt de natură să aducă atingere dreptului de proprietate privată.

În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 124 din Legea fundamentală, Curtea observă că invocarea acestui text constituțional este pur aleatorie, prevederile de lege ce constituie obiect al excepției neavând nicio legătură cu principiile care stau la baza înfăptuirii justiției, statuate prin aceste dispoziții din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Vasile Lungu în Dosarul nr. 3.114/84/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 693

din 5 mai 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5
din Codul penal**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Bogdan Ciucur în Dosarul nr. 2.205/117/2007 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.205/117/2007, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Ioan Bogdan Ciucur în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea apelurilor formulate împotriva unei sentințe penale pronunțate de Tribunalul Cluj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 215 alin. 5 din Codul penal înfrâng dispozițiile constituționale ale art. 53 privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al

unor libertăți. Arată că dispozițiile de lege criticate, care instituie pedeapsa cu închisoarea de la 10 la 20 de ani pentru o infracțiune de înșelăciune care a provocat o pagubă materială mai mare de 200.000 lei încalcă, în mod vădit, principiul constituțional al proporționalității.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile art. 53 din Constituție, invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 215 alin. 5 din Codul penal sunt constituționale, deoarece nu contravin prevederilor art. 53 din Legea fundamentală. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 1.036/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 5 din Codul penal, având următorul cuprins: „*Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave*

se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 53 privind condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal, în sensul reducerii

limitelor pedepsei închisorii prevăzute de lege în cazul săvârșirii infracțiunii de înșelăciune care a avut consecințe deosebit de grave. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Bogdan Ciucur în Dosarul nr. 2.205/117/2007 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

privind suspendarea, la cerere, a raportului de serviciu al doamnei Oprea Mica, inspector guvernamental

Având în vedere:

— Cererea doamnei Oprea Mica înregistrată la Cabinetul primului-ministru sub nr. 5/2.508/2009;

— dispozițiile art. 95 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii se suspendă, la cerere, raportul de serviciu al doamnei Oprea Mica, inspector guvernamental, pe o perioadă de 3 ani.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Daniela Nicoleta Andreescu

București, 12 iunie 2009.
Nr. 558.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI SOCIETĂȚII INFORMAȚIONALE

ORDIN

pentru aprobarea Strategiei naționale privind implementarea serviciului universal în sectorul comunicațiilor electronice

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 304/2003 pentru serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice, republicată,

în baza art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Strategia națională privind implementarea serviciului universal în sectorul comunicațiilor electronice, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Începând cu data prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului comunicațiilor și tehnologiei informației nr. 184/2004 pentru aprobarea Documentului de politică și strategie privind implementarea serviciului universal în sectorul comunicațiilor electronice, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 7 iunie 2004, cu modificările ulterioare.

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
Gabriel Sandu

București, 27 mai 2009.
Nr. 461.

ANEXĂ

STRATEGIA NAȚIONALĂ privind implementarea serviciului universal în sectorul comunicațiilor electronice

1. Introducere

Comunicațiile reprezintă astăzi pentru România, ca și pentru majoritatea statelor lumii, un sector strategic al economiei naționale. Amploarea investițiilor atrase, expansiunea rapidă și mai ales capacitatea de a induce un efect multiplicativ de creștere economică, prin potențialul deosebit de stimulare a dezvoltării altor sectoare, au transformat în ultimii 20 de ani comunicațiile în unul dintre cele mai importante motoare ale economiei, atât la nivelul fiecăruia dintre statele lumii, cât și la nivel global.

Sectorul comunicațiilor electronice cunoaște în România o orientare clară către un anumit profil concurențial. Astfel, dezvoltarea ofertelor bazate pe infrastructura proprie de acces la utilizatori a înregistrat un succes notabil în țara noastră, pe fundalul cererii în continuă creștere, alimentate de sporirea puterii de cumpărare și de preferințele de consum tot mai sofisticate ale utilizatorilor români, care nu a putut fi acoperită de oferta insuficientă a unei rețele fixe tradiționale subdezvoltate. La sfârșitul anului 2008, în România existau nu mai puțin de 6 companii de telefonie mobilă ce furnizau sau se pregăteau să furnizeze servicii pe infrastructură proprie, 33 de operatori care furnizau servicii de acces la rețeaua proprie de telefonie fixă și peste o mie de rețele de comunicații electronice utilizate pentru furnizarea accesului la internet în bandă largă.

Totodată, fenomenul de convergență apărut datorită noilor tehnologii dă un impuls tot mai puternic concurenței directe dintre companiile care oferă servicii de telefonie la puncte fixe și la puncte mobile, operatorii de rețele publice mobile câștigând din ce în ce mai mult teren pe segmentul serviciilor oferite la puncte fixe.

Astfel, din punctul de vedere al utilizatorilor finali, maximizarea posibilităților de alegere între mai mulți furnizori și asigurarea unui maximum de beneficii din serviciile disponibile, la un anumit nivel al prețului, devin instrumente esențiale pentru a crește în mod direct gradul de satisfacție al acestora, din punctul de vedere al prețului sau al valorii de întrebuintare a serviciilor.

În acest context și luând în considerare necesitatea alinierii complete la standardele de serviciu universal, astfel cum sunt prevăzute acestea în Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal), se impune revizuirea de către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, denumit în continuare *MCSI*, a Documentului de politică și strategie privind implementarea serviciului universal în sectorul comunicațiilor electronice, document adoptat prin Ordinul ministrului comunicațiilor și tehnologiei informației nr. 184/2004, cu modificările ulterioare. Noua strategie cuprinde obiective și măsuri corespunzătoare, care vor trebui implementate până la data de 31 decembrie 2012.

2. Informații generale relevante

Existența unui mediu concurențial real în sectorul comunicațiilor electronice nu constituie încă o garanție suficientă pentru satisfacerea nevoilor de comunicare ale tuturor cetățenilor României. Eforturile de asigurare a dreptului de acces la serviciul universal trebuie să continue prin furnizarea unui set de servicii de comunicații electronice de calitate și la tarife accesibile, pe întreg teritoriul României, astfel încât,

indiferent de localizarea geografică, utilizatorii finali să beneficieze de aceleași avantaje și oportunități de dezvoltare.

Accesul la un set minim de servicii de comunicații electronice este considerat un drept fundamental al cetățenilor, esențial pentru integrarea acestora în comunitate și, în sens mai larg, în societatea informațională. Serviciile de comunicații electronice depășesc latura personală și de afaceri a comunicării, constituind un instrument esențial pentru furnizarea către public a tuturor tipurilor de informații, bunuri și servicii, atât de către administrația publică (servicii sociale, de învățământ sau medicale, de exemplu), cât și de către sectorul privat (serviciile societății informaționale). Cei care nu au acces la servicii de comunicații electronice riscă să fie marginalizați în societatea secolului XXI.

Având în vedere toate aceste aspecte, protejarea intereselor utilizatorilor finali necesită definirea și implementarea unei politici și strategii de serviciu universal eficiente și coerente.

În România, sectorul comunicațiilor electronice a cunoscut în ultimii ani o evoluție deosebit de dinamică, bazată pe investiții structurale în dezvoltarea tehnologiilor consacrate și pe adoptarea rapidă a inovațiilor în domeniu. Cu o rată a penetrării telefoniei la puncte mobile de peste 114% la sfârșitul anului 2008, România s-a aliniat tendințelor înregistrate în celelalte state membre ale Uniunii Europene, în timp ce rata penetrării accesului la internet în bandă largă, practic inexistent în România în urmă cu 4 ani, a cunoscut o dezvoltare semnificativă, ajungând la 11,7% la sfârșitul anului 2008. Totodată, aproximativ 54% din gospodăriile din România beneficiau la sfârșitul anului 2008 de acces la rețeaua publică de telefonie la un punct fix, însă 60% din aceste gospodării se află în mediul urban.

Ca urmare a creșterii concurenței și a evoluției economico-sociale de ansamblu, care au dus la apropierea situației de fapt din România de limitele naturale de creștere a disponibilității serviciilor, va putea fi luată în considerare folosirea parțială sau chiar integrală a fondurilor disponibile pentru finanțarea creșterii disponibilității serviciilor de telefonie.

Creșterea gradului de utilizare și asigurarea calității și accesibilității conexiunii de acces la internet în toate sectoarele vieții economico-sociale conduc la atingerea de doritului de societate informațională, oferind întregii societăți posibilitatea de a beneficia din plin de avantajele accesului la informații, condiție esențială a noii direcții în care se îndreaptă România.

3. Priorități, politici și cadru juridic existente

3.1. Premisele și prioritățile implementării serviciului universal

Acțiunile întreprinse până în prezent în vederea implementării serviciului universal au ținut cont de particularitățile situației din România față de situația existentă în alte țări europene și, în special, în statele membre ale Uniunii Europene. În timp ce în majoritatea țărilor din Uniunea Europeană a fost posibilă desemnarea cvasiautomată ca furnizor de serviciu universal a operatorului național de rețele publice fixe, fost deținător al monopolului, datorită rețelei sale bine dezvoltate care putea fi relativ ușor extinsă către orice nou utilizator, în România situația a fost radical diferită din cauza ratei de penetrare considerabil mai mici. Astfel, în timp ce în statele membre ale Uniunii Europene deservirea tuturor utilizatorilor poate fi realizată la costuri rezonabile, în România costurile de conectare pe termen scurt a tuturor gospodăriilor la rețeaua publică fixă ar fi fost foarte mari, necesitând o extindere masivă a rețelei. În plus, relieful României, constituit în proporție de 30% din munți, ar fi făcut și mai dificilă această extindere.

Având în vedere cele de mai sus, MCSI s-a concentrat, conform Documentului de politică și strategie privind implementarea serviciului universal în sectorul comunicațiilor electronice, document adoptat prin Ordinul ministrului comunicațiilor și tehnologiei informației nr. 184/2004, cu modificările ulterioare, pe două direcții de dezvoltare pe termen scurt: asigurarea accesului comunităților rurale izolate la rețeaua

publică de telefonie, prin intermediul telecentrelor, și asigurarea accesibilității serviciilor de acces la rețeaua publică de telefonie la punct fix, pentru anumite categorii defavorizate de utilizatori, urmând ca pe termen lung obiectivul să fie furnizarea accesului la rețeaua publică de telefonie, la puncte fixe, în fiecare casă.

În decurs de 4 ani, între 2004 și 2008, Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, denumită în continuare ANCOM, a organizat 7 licitații pentru instalarea de telecentre în 633 de localități din mediul rural fără acces sau cu acces redus la rețelele publice de telefonie, 7 operatori fiind desemnați furnizori de serviciu universal, având obligația de a oferi locuitorilor servicii de telefonie, fax și acces la internet. Instalarea de telecentre în localități izolate a fost primul pas spre reducerea decalajului informațional existent între mediul urban și cel rural. Astfel, telecentrele asigură accesul comunităților rurale la serviciile de comunicații electronice și reprezintă, totodată, avanposturi ale infrastructurii de comunicații care facilitează extinderea rețelelor la nivelul gospodăriilor individuale. În același timp, înființarea telecentrelor contribuie la familiarizarea și educarea consumatorilor cu privire la serviciile de comunicații electronice, conducând și la creșterea cererii pentru acest tip de servicii în mediul rural.

O altă direcție de dezvoltare pe termen scurt a avut ca scop sprijinirea anumitor categorii defavorizate de populație în vederea asigurării accesibilității serviciilor de acces la rețeaua publică de telefonie la un punct fix. În acest sens, în anii 2004 și 2005 au fost acordate subvenții pentru plata abonamentelor pentru serviciile de telefonie la puncte fixe unui număr de peste 500.000 de familii cu venituri reduse.

La momentul implementării lor, aceste măsuri au constituit o soluție viabilă pentru asigurarea posibilității de comunicare pentru toți cetățenii, dar în contextul aderării României la Uniunea Europeană este nevoie de o nouă abordare cu privire la serviciul universal, pentru a asigura disponibilitatea serviciilor de telefonie la puncte fixe în fiecare casă.

În astfel de condiții se impune dezvoltarea unei noi strategii prin care să se asigure un grad ridicat de acces, într-un timp relativ scurt, la serviciile de comunicații electronice din sfera serviciului universal, care să dea posibilitatea conectării unui număr cât mai mare de utilizatori.

3.2. Cadrul juridic și politica de reglementare a serviciului universal la nivelul Uniunii Europene

Asigurarea unui nivel determinat de calitate a serviciilor incluse în sfera serviciului universal, la un tarif accesibil, pentru toți utilizatorii a fost consacrată ca obiectiv al politicii comunitare, în contextul adoptării pachetului de măsuri menite să pregătească momentul liberalizării depline a pieței de telecomunicații. Însă odată cu revizuirea cadrului european de reglementare, finalizată prin adoptarea pachetului de directive din anul 2002, normele referitoare la serviciul universal au fost revizuite și grupate în Directiva 2002/22/CE. Conform acestei directive, fiecare stat membru are obligația de a asigura disponibilitatea unui set minim de servicii pentru toți utilizatorii finali, la un preț accesibil și în condiții de calitate determinate. Directiva detaliază cerințele aferente fiecărui serviciu care intră în componența setului minim și conține prevederi referitoare la accesibilitatea tarifelor, controlul cheltuielilor de către utilizatorii finali, calitatea serviciilor, costul asigurării serviciului universal, finanțarea acestuia și transparența mecanismului de finanțare, precum și la posibilitatea revizuirii setului minim de servicii, ca urmare a evoluțiilor sociale, economice și tehnologice.

3.3. Cadrul juridic și politica națională de reglementare a serviciului universal

Cadrul legislativ cu privire la serviciul universal are la bază Legea nr. 304/2003 pentru serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice, republicată, denumită în continuare *Legea serviciului universal*, care transpune în plan național prevederile Directivei 2002/22/CE.

Conform dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea serviciului universal, „dreptul de acces la serviciul universal reprezintă dreptul tuturor utilizatorilor finali de pe teritoriul României de a beneficia de serviciile din sfera serviciului universal, la un anumit nivel de calitate, indiferent de localizarea geografică și la tarife accesibile”.

MCSI, în calitate sa de coordonator și garant al dezvoltării pieței de comunicații electronice din România, are atribuția de a stabili politica și strategia privind implementarea serviciului universal. În acest sens, MCSI stabilește obiectivele de atins în vederea asigurării posibilității de comunicare pentru toți cetățenii, cu respectarea principiilor transparenței, obiectivității, proporționalității și nediscriminării și având în vedere limitarea posibilelor efecte negative asupra concurenței.

Conform art. 4 alin. (3) din Legea serviciului universal, pe baza politicii și strategiei stabilite de MCSI, ANCOM are obligația să asigure dreptul de acces la serviciul universal pe întreg teritoriul României. ANCOM are atribuții concrete în implementarea serviciului universal, fiind instituția abilitată să elaboreze condițiile și procedura de desemnare a furnizorilor de servicii universale, să impună obligații în sarcina acestor furnizori în scopul îndeplinirii obiectivelor stabilite de către MCSI, precum și să asigure îndeplinirea acestor obligații prin intermediul activităților de monitorizare și control.

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (2) din Legea serviciului universal, serviciile incluse în sfera serviciului universal sunt:

a) furnizarea accesului la rețeaua publică de telefonie, la punct fix;

b) serviciul de informații privind abonații și punerea la dispoziție a registrelor abonaților;

c) accesul la telefoanele publice cu plată.

Pe lângă acestea, ANCOM poate dispune măsuri specifice pe care, în temeiul dispozițiilor art. 8 și 9 din Legea serviciului universal, le poate impune furnizorilor de servicii universale pentru a asigura accesul utilizatorilor finali cu dizabilități la serviciile incluse în sfera serviciului universal și, respectiv, pentru a asigura accesibilitatea serviciilor de telefonie destinate publicului.

În vederea asigurării condițiilor de exercitare a dreptului de acces la serviciul universal, art. 4 din Legea serviciului universal prevede soluția desemnării unuia sau mai multor furnizori de servicii universale, cărora li se va impune obligația de a presta unul sau mai multe servicii din sfera serviciului universal, în anumite zone sau pe întreg teritoriul României. Condițiile și procedura de desemnare a furnizorilor de servicii universale se stabilesc de ANCOM, cu respectarea principiilor eficienței, obiectivității, transparenței și nediscriminării, niciun furnizor de rețele sau de servicii de comunicații electronice nefiind a priori exclus.

În cazul în care estimează că furnizarea serviciilor din sfera serviciului universal ar putea constitui o sarcină injustă pentru furnizorii de servicii universale, ANCOM va acționa în vederea determinării costului net al furnizării acestor servicii. În cazul în care constată, pe baza stabilirii costului net, că prestarea serviciilor din sfera serviciului universal reprezintă o sarcină injustă pentru furnizorul de servicii universale, ANCOM va decide, la cererea furnizorului de servicii universale, compensarea costului net astfel determinat, utilizând un mecanism de compensare a costului net, prin intermediul unui fond de servicii universale.

4. Definirea problemei

În general, în România utilizatorii din mediul urban beneficiază de o mai mare diversitate a ofertei de servicii față de utilizatorii din mediul rural, care se confruntă fie cu problema posibilității limitate de alegere, având la dispoziție un singur furnizor sau un număr restrâns de furnizori pentru majoritatea serviciilor, fie cu problema lipsei accesului la mijloacele de comunicații, în situația în care se află în afara ariei de acoperire a rețelelor de comunicații electronice.

Prin urmare, se impune adoptarea de măsuri care să transforme serviciul universal într-un instrument eficient de promovare a coeziunii sociale, economice și culturale în cadrul comunității, care să încurajeze o distribuție mai echilibrată a populației, având ca efect decongestionarea zonelor metropolitane, reducerea poluării și a traficului în marile orașe, și care să contribuie la estomparea diferențelor de dezvoltare dintre zonele rurale și cele urbane.

Conform Comunicării Comisiei Europene din 25 septembrie 2008 privind revizuirea periodică a scopului serviciului universal în comunicații electronice, termenul de „acces la punct fix” se referă la reședința utilizatorului (acolo unde mai mulți membri ai unei gospodării pot folosi în comun o conexiune), și nu la obligația operatorului de a folosi o tehnologie fixă, astfel încât nu se impune nicio constrângere în ceea ce privește mijloacele tehnice — fie ele fixe sau mobile — prin care conexiunea este furnizată.

În contextul existenței unei multitudini de servicii, de modele de afaceri, tipuri de rețele și tehnologii, convergența reprezintă un obiectiv major pentru toți factorii interesați în dezvoltarea pieței de comunicații în ansamblul ei. Ca urmare a digitalizării rețelelor, diferențierea din punctul de vedere al potențialului de furnizare a serviciilor între rețelele de comunicații electronice (fixe și mobile) se reduce din ce în ce mai mult, acestea devenind complementare. Aceasta înseamnă că serviciile respective pot fi furnizate printr-o gamă foarte vastă de categorii de infrastructură, determinând o creștere a concurenței. În mod subsecvent, ca urmare a eficientizării utilizării elementelor de infrastructură, lipsa de capacitate devine din ce în ce mai puțin o problemă. Intensificarea competiției va face ca părțile care anterior aveau strict delimitate pozițiile pe piață să devină brusc competitori. Acest fapt conduce la scăderea tarifelor, la creșterea rapidă a capacității/vitezei de conectare și la o puternică creștere a numărului de servicii și aplicații.

5. Obiectivele strategiei privind implementarea serviciului universal

Promovarea intereselor utilizatorilor finali reprezintă o prioritate majoră a strategiei de dezvoltare a sectorului comunicațiilor. Instrumentele la care statul trebuie să recurgă pentru atingerea acestui obiectiv sunt multiple și complexe, mergând de la impunerea unor obligații de transparență menite să ajute utilizatorii finali în luarea unei decizii informate, până la protejarea acestora în relația cu furnizorii, prin mecanismele administrate de autoritatea de reglementare. Totodată, statul trebuie să vegheze la implementarea unor sisteme adecvate de apărare a dreptului la viața privată în acest sector, în vederea combaterii amenințărilor specifice, inerente utilizării noilor tehnologii de comunicație, precum și la asigurarea integrității și securității rețelelor publice de comunicații electronice.

De asemenea, promovarea intereselor specifice ale utilizatorilor cu nevoi sociale speciale trebuie să constituie o prioritate, în spiritul politicilor europene de promovare a incluziunii sociale.

În acest sens, se impune implementarea unui set de acțiuni care să ducă la îndeplinirea următoarelor obiective strategice:

5.1. Asigurarea, până la data de 31 decembrie 2012, a condițiilor necesare pentru ca cererile rezonabile ale utilizatorilor finali privind accesul și conectarea la un punct fix la rețelele publice de telefonie, precum și accesul la un punct fix la serviciile de telefonie destinate publicului să fie acoperite de cel puțin un furnizor de rețele sau servicii de comunicații electronice.

5.2. Asigurarea serviciului de informații privind abonații și punerea la dispoziție a registrelor abonaților.

5.3. Asigurarea accesului la telefoanele publice cu plată.

5.4. Asigurarea de condiții echivalente de acces pentru utilizatorii finali cu dizabilități la serviciile de telefonie.

6. Principii generale

Având în vedere caracteristicile tehnice, care permit operatorilor de rețele publice mobile să furnizeze acces la rețeaua publică de telefonie în condiții de funcționalitate similare cu cele oferite de operatorii de rețele publice fixe, precum și scopul principal al serviciului universal, și anume asigurarea posibilității de comunicare pentru toți cetățenii, prezentul document de politică și strategie pornește de la principiul neutralității tehnologice, considerând că obiectivul asigurării accesului la rețeaua publică de telefonie la punct fix și al furnizării unui mijloc rezonabil de acces la serviciul de telefonie destinat publicului poate fi atins atât prin intermediul rețelilor de telefonie fixă, cât și prin intermediul rețelilor de telefonie mobilă. Astfel, această conexiune poate fi realizată prin folosirea oricărei tehnologii, prin cablu sau pe cale radio (wireline sau wireless), în măsura în care sunt asigurate funcțiile cerute.

Luând în considerare principiul neutralității tehnologice, România va beneficia de dezvoltarea rețelilor publice mobile, acestea devenind o alternativă viabilă ca urmare a extinderii din ultimii ani și a dezvoltării serviciilor de telefonie la puncte fixe, operatorii de telefonie mobilă acoperind până la 96% din populație, rata de acces ajungând la sfârșitul anului trecut până la 114% (SIM-uri active).

De asemenea, la desemnarea furnizorilor de serviciu universal se va avea în vedere respectarea principiilor eficienței, obiectivității, transparenței și nediscriminării, niciun furnizor de rețele sau de servicii nefiind a priori exclus.

7. Direcții de acțiune

Pentru atingerea obiectivelor strategice, se va aplica următorul set de acțiuni:

Obiectivul 5.1. Asigurarea, până la data de 31 decembrie 2012, a condițiilor necesare pentru ca cererile rezonabile ale utilizatorilor finali privind accesul și conectarea la un punct fix la rețelele publice de telefonie, precum și accesul la un punct fix la serviciile de telefonie destinate publicului să fie acoperite de cel puțin un furnizor de rețele sau servicii de comunicații electronice.

Acțiunea 5.1.1. Crearea premiselor pentru asigurarea posibilității de furnizare a serviciilor de telefonie la puncte fixe din sfera serviciului universal, prin intermediul oricărui tip de rețea (fixă sau mobilă) ce oferă astfel de servicii.

Pentru a asigura accesul tuturor cetățenilor la serviciile de comunicații electronice din sfera serviciului universal, se vor lua măsuri pentru furnizarea de servicii de telefonie la punct fix.

În acest sens, ANCOM va stabili cadrul juridic necesar, precum și condițiile pentru desemnarea unuia sau mai multor furnizori de serviciu universal, care vor avea obligația de a satisface toate cererile rezonabile ale utilizatorilor finali privind accesul și conectarea la un punct fix la rețele publice de telefonie și de acces la un punct fix la serviciile de telefonie destinate publicului.

Conexiunea furnizată trebuie să asigure utilizatorilor finali posibilitatea de a iniția și de a primi apeluri telefonice locale, naționale și internaționale, comunicații prin fax, comunicații de date, la o rată de transfer suficientă pentru a permite accesul funcțional la internet și de a iniția, în mod gratuit, apeluri către numărul unic de urgență 112.

De asemenea, dezvoltarea de noi rețele publice de telefonie care să ofere servicii la punct fix în vederea asigurării dreptului de acces la serviciile din sfera serviciului universal pentru populația care nu are acces la acest tip de servicii constituie un obiectiv al prezentei strategii.

În acest scop, ANCOM va realiza un studiu pentru identificarea localităților în care se impune realizarea de rețele de comunicații electronice până la data de 31 octombrie 2009. Studiul va prezenta defalcăt localitățile în care nu există acoperire, respectiv localitățile parțial acoperite de rețele de comunicații electronice.

Pentru a asigura disponibilitatea serviciilor de telefonie la puncte fixe pentru utilizatorii finali care nu dispun de o astfel de

conexiune și pentru a permite dezvoltarea de rețele publice de telefonie care să asigure accesul utilizatorilor finali, ANCOM va desemna furnizorii de serviciu universal prin intermediul unor proceduri competitive sau, acolo unde nu este posibilă desemnarea pe baza unor astfel de proceduri, din oficiu.

Acțiunea 5.1.2. ANCOM va putea stabili, în condițiile legii, măsuri care să asigure abonaților posibilitatea de a-și monitoriza și controla cheltuielile, precum și de a evita deconectarea nejustificată.

Obiectivul 5.2. Asigurarea continuității furnizării serviciului de informații privind abonații și punerea la dispoziție a registrelor abonaților

Acțiunea 5.2.1. ANCOM va lua toate măsurile astfel încât furnizorul de serviciu universal desemnat să pună la dispoziția utilizatorilor finali cel puțin un registru complet al abonaților, în formă tipărită, electronică sau în ambele forme. Registrul trebuie actualizat periodic, cel puțin o dată pe an, iar forma acestuia se aprobă în prealabil de către ANCOM.

Acțiunea 5.2.2. ANCOM va lua de asemenea toate măsurile astfel încât furnizorul de serviciu universal desemnat să pună la dispoziția utilizatorilor finali, inclusiv a utilizatorilor de telefoane publice cu plată, cel puțin un serviciu de informații privind abonații.

ANCOM va stabili ce categorii de informații vor fi puse la dispoziția publicului prin intermediul registrului abonaților și serviciului de informații privind abonații, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 11 din Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, cu modificările și completările ulterioare.

Obiectivul 5.3. Optimizarea modalităților de asigurare a accesului la telefoanele publice cu plată

Acțiunea 5.3.1. ANCOM va realiza un studiu, până la data de 31 octombrie 2009, care să releve dacă la nivel național există un număr suficient de telefoane publice cu plată, o acoperire geografică corespunzătoare, care să asigure un nivel de calitate adecvat al serviciilor, în vederea satisfacerii necesităților rezonabile ale utilizatorilor finali, precum și dacă accesibilitatea acestor telefoane pentru persoanele cu dizabilități este asigurată în condiții echivalente celor de care beneficiază ceilalți utilizatori finali. În urma analizării datelor obținute, ANCOM va decide, dacă va fi cazul, desemnarea unuia sau mai multor furnizori de serviciu universal care vor avea obligația de a implementa telefoane publice cu plată.

Obiectivul 5.4. Asigurarea de condiții echivalente de acces pentru utilizatorii finali cu dizabilități la serviciile de telefonie

ANCOM va lua toate măsurile pentru a asigura posibilitatea utilizatorilor finali cu dizabilități de a beneficia de condiții echivalente de acces ale celorlalți utilizatori finali la serviciile de telefonie, inclusiv la numărul unic de urgență 112, la serviciile de informații privind abonații și la registrul abonaților. Aceste măsuri vor avea în vedere, printre altele, următoarele:

a) eliberarea de facturi detaliate în formate alternative, la cererea persoanelor cu deficiențe de vedere (tipărite cu caractere mai mari sau în limbaj Braille);

b) furnizarea gratuită a unor servicii, precum serviciul de informații privind abonații;

c) instalarea de telefoane publice cu plată care să permită accesul persoanelor cu dizabilități locomotorii sau de telefoane publice cu text pentru persoanele cu deficiențe de auz sau de vorbire.

8. Rezultatele strategiei

Prin implementarea prevederilor prezentei strategii se urmărește alinierea completă la standardele de serviciu universal, astfel cum sunt prevăzute acestea în Directiva 2002/22/CE, respectiv furnizarea accesului la rețeaua publică de telefonie, la un punct fix, în condiții de disponibilitate, calitate și accesibilitate similare mediei înregistrate în statele membre ale Uniunii Europene.

9. Rezultatele acțiunilor

Politica MCSI se concentrează, pe termen scurt, pe asigurarea accesibilității serviciilor de telefonie pentru o pătură socială cât mai largă din rândul cetățenilor României, prin extinderea gradului de acces la rețelele de comunicații electronice. Pe această bază, se preconizează creșterea gradului de disponibilitate a serviciilor de telefonie, acționându-se în direcția îndeplinirii obiectivului privind furnizarea accesului la rețeaua publică de telefonie, la un punct fix, și prevenindu-se activ apariția fenomenului de excluziune socială.

De asemenea, implementarea obiectivelor prevăzute de prezenta strategie va avea un rol esențial în combaterea excluziunii sociale, în dezvoltarea regională și, mai ales, în asigurarea posibilității de comunicare pentru toți cetățenii, înlăturând astfel barierele din calea dezvoltării structurale a societății românești spre o societate informațională modernă, compatibilă cu standardele Uniunii Europene, cu baze solide, care să asigure o integrare deplină și eficientă în structurile comunitare. Astfel, prezenta politică și strategie constituie un pas esențial în direcția integrării României din punct de vedere socioeconomic în Europa secolului XXI, creând premisele trecerii într-o nouă etapă de evoluție, cea a economiei bazate pe cunoaștere.

10. Indicatori

Monitorizarea acțiunilor se va efectua în baza următorilor indicatori:

1. rata de penetrare a serviciilor din sfera serviciului universal la nivel de populație și pe gospodării;
2. numărul de utilizatori finali în zonele geografice unde au fost implementate măsuri pentru îndeplinirea obiectivelor stabilite prin prezenta strategie;
3. gradul de acoperire cu servicii din sfera serviciului universal la nivel de populație;
4. numărul utilizatorilor cu dizabilități care au optat pentru furnizarea serviciilor de comunicații electronice ca urmare a reglementărilor specifice privind serviciul universal.

11. Implicații pentru buget

Necesarul de finanțare urmează a fi asigurat din Fondul pentru serviciul universal, în măsura în care asigurarea serviciilor din sfera serviciului universal va reprezenta o sarcină injustă pentru furnizorii de servicii universale, gestionat de ANCOM și bazat pe o contribuție impusă unui număr cât mai mare de furnizori de pe piață. Acest mecanism prezintă mai multe avantaje: este cel mai eficient mijloc de a asigura finanțarea pentru programe destinate unor regiuni și utilizatori-țintă; este cel mai transparent mecanism de finanțare; este bazat pe principiul minimei distorsionări a pieței; contribuțiile sunt proporționale și nediscriminatorii.

12. Finanțarea acțiunilor întreprinse în vederea îndeplinirii obiectivelor de serviciu universal

În vederea compensării costului net al furnizării serviciilor din sfera serviciului universal, ANCOM va stabili un mecanism de finanțare bazat pe contribuțiile furnizorilor de rețele sau de servicii de comunicații electronice. Mecanismul de finanțare va fi administrat de ANCOM, fondurile destinate finanțării serviciilor urmând a fi identificate distinct de alte venituri administrate de autoritate.

În vederea asigurării transparenței modului de utilizare a resurselor din cadrul fondului de serviciu universal, ANCOM va include în cadrul raportului anual privind implementarea serviciului universal pus la dispoziția MCSI, într-un capitol distinct, informații privind resursele financiare disponibile în anul respectiv, modul de utilizare și sumele totale utilizate, precum și totalul resurselor financiare disponibile la încheierea exercițiului financiar.

Alocarea fondurilor destinate compensării costului net al furnizării serviciilor din sfera serviciului universal, în vederea atingerii obiectivelor de politică și strategie, va fi realizată de ANCOM, în funcție de prioritățile de implementare a serviciului universal, asigurându-se o utilizare eficientă a acestor fonduri.

ANCOM va pune la dispoziția MCSI raportul anual privind implementarea serviciului universal, inclusiv informații privind mecanismul de compensare a costului net și contribuțiile furnizorilor de rețele și servicii de comunicații electronice la compensarea costului net.

13. Implicații juridice

Din punct de vedere al cadrului juridic existent în domeniu, adoptarea prezentei strategii va necesita abrogarea Ordinului ministrului comunicațiilor și tehnologiei informației nr. 184/2004 și emiterea de decizii ale președintelui ANCOM pentru punerea în aplicare a acțiunilor prevăzute la cap. 6.

14. Proceduri de monitorizare și evaluare

Implementarea măsurilor destinate atingerii obiectivelor stabilite prin prezenta strategie revine ANCOM.

Pe parcursul implementării, MCSI va urmări aplicarea eficientă a măsurilor stabilite, prin monitorizarea continuă a modului de desfășurare a acțiunilor întreprinse în direcția îndeplinirii obiectivelor fixate, cu scopul de a identifica din timp tendințele de schimbare și de a elabora căi de acțiune adecvate noilor situații existente pe piață.

15. Etape ulterioare și instituții responsabile

Într-o societate globală aflată într-un proces de transformare semnificativ la începutul mileniului trei, autoritățile europene au conștientizat necesitatea unei viziuni de modernizare a societății și de dezvoltare a competitivității economiei europene. Această viziune, formulată în urma Consiliului Europei de la Lisabona din anul 2000 (Strategia Lisabona), a urmărit să creioneze liniile directoare ale strategiilor și politicilor care să constituie răspunsul adecvat pentru provocările generate de procesul de îmbătrânire a populației europene și de competiția din ce în ce mai acerbă pe plan global.

În realizarea obiectivelor fundamentale ale Strategiei Lisabona — susținerea creșterii economice și crearea locurilor de muncă — unul dintre instrumentele principale identificate a fost dezvoltarea unei economii bazate pe cunoaștere în coroborare cu stimularea sectorului de tehnologia informației și comunicațiilor (TIC). Astfel, au fost recunoscute avantajele utilizării serviciilor și echipamentelor TIC asupra creării societății informaționale, capabilă să stimuleze creșterea gradului de competitivitate economică, precum și de coeziune socială.

Având în vedere faptul că răspândirea beneficiilor internetului depinde tot mai mult de disponibilitatea accesului la internet cu viteză mare în rândul cetățenilor și companiilor, utilizarea sporită a serviciilor de comunicații în bandă largă a fost identificată drept un obiectiv major la nivel european ca rezultat al faptului că societatea bazată pe cunoaștere are un impact semnificativ asupra competitivității, dezvoltării rapide a comunicațiilor și a tehnologiilor IT, constituind un factor determinant al dezvoltării economiei în ansamblul său. În acest context, la nivel european se analizează oportunitatea includerii serviciilor de bandă largă în sfera serviciului universal, urmând ca în cazul în care la nivel european se vor adopta reglementări în acest sens, MCSI și ANCOM să dezvolte direcțiile de acțiune în sensul specificat în noul cadru de reglementare.

MINISTERUL COMUNICAȚIILOR ȘI SOCIETĂȚII INFORMAȚIONALE

ORDIN**privind procedura de acordare, suspendare și retragere a deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare**

Având în vedere prevederile art. 36 și 37 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică, precum și ale art. 16—20 din Normele tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.259/2001, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 4 alin. (1) pct. 55 și al art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Prezentul ordin se aplică furnizorilor de servicii de certificare care doresc să își desfășoare activitatea ca furnizori acreditați și stabilește procedura privind acordarea, suspendarea și retragerea deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare de către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, autoritatea de reglementare și supraveghere specializată în domeniu.

(2) Prezentul ordin stabilește conținutul, durata de valabilitate și efectele suspendării sau retragerii deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare.

Art. 2. — În înțelesul prezentului ordin, termenii de mai jos au următoarele semnificații:

a) *autoritate* — Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, în calitate de autoritate de reglementare și supraveghere specializată în domeniu, conform art. 25 și 26 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică;

b) *acreditare* — calificativul acordat de către autoritate unui furnizor de servicii de certificare, la solicitarea acestuia, în urma verificării documentației și a raportului de audit efectuat de o terță parte, în vederea stabilirii concordanței dintre sistemele, procedurile și practicile afirmate și cele existente în realitate;

c) *audit* — procesul de verificare a concordanței dintre sistemele, procedurile și practicile afirmate de către furnizorul de servicii de certificare care solicită acreditarea și cele existente în realitate;

d) *auditor* — persoana juridică numită de către autoritate pentru efectuarea auditului de acreditare, în urma evaluării îndeplinirii criteriilor de selecție;

e) *registru* — Registrul furnizorilor de servicii de certificare, care este constituit și actualizat de către autoritate și care are rolul de a asigura, prin efectuarea înregistrărilor prevăzute de Legea nr. 455/2001, stocarea datelor de identificare și a unor informații legate de activitatea furnizorilor de servicii de certificare, precum și informarea publicului cu privire la datele și informațiile stocate.

Art. 3. — Furnizorul de servicii de certificare care dorește să fie acreditat va înainta autorității o cerere scrisă pentru începerea procedurii de acreditare. Forma și conținutul acestei cereri sunt prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — (1) Verificarea îndeplinirii condițiilor de acreditare se face de către un auditor numit de către autoritate în urma parcurgerii procedurii prevăzute la alin. (2)—(7).

(2) Numirea auditorului se face în urma unui proces de calificare, pe baza criteriilor stabilite de către autoritate și în urma selecției acestuia dintre candidații calificați.

(3) În acest scop autoritatea va face public anunțul de selecție odată cu punerea la dispoziție oricărei părți interesate, contra cost, a condițiilor de calificare. Anunțul va cuprinde inclusiv data-limită de depunere a documentației de calificare.

(4) Orice persoană juridică care a intrat în posesia condițiilor de calificare conform alin. (3) poate participa la procesul de calificare.

(5) Autoritatea verifică documentele de calificare din partea candidaților și respectarea criteriilor stabilite.

(6) În termen de 30 de zile de la data primirii cererii pentru începerea procedurii de acreditare, autoritatea întocmește și comunică furnizorului de servicii de certificare lista candidaților calificați.

(7) Furnizorul de servicii de certificare care solicită acreditarea selectează dintre candidații calificați auditorul care va fi numit de către autoritate pentru efectuarea auditului de acreditare.

Art. 5. — (1) În urma selecției efectuate de către furnizorul de servicii de certificare, autoritatea emite decizia de numire a auditorului.

(2) Numirea auditorului se face prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale. Forma și conținutul ordinului de numire sunt prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 6. — Auditul se realizează pe cheltuiala furnizorului de servicii de certificare.

Art. 7. — Pe perioada efectuării auditului, autoritatea poate solicita orice documente referitoare la activitatea furnizorului de servicii de certificare care solicită acreditarea și poate desemna personal propriu pentru a participa la procesul de audit.

Art. 8. — (1) Rezultatul auditului efectuat asupra activității furnizorului de servicii de certificare va fi prezentat sub forma unui raport de audit însoțit de opinia de audit.

(2) Autoritatea își rezervă dreptul de a respinge cererea de acreditare în urma analizei raportului de audit, precum și în cazul unei opinii de audit exprimate cu rezerve.

(3) În cazul unor observații referitoare la raportul de audit prezentat, autoritatea are obligația comunicării acestora atât furnizorului de servicii de certificare, cât și auditorului, în termen de 5 zile de la prezentarea raportului.

Art. 9. — (1) În termen de 10 zile de la prezentarea opiniei de audit favorabile, autoritatea emite decizia de acreditare și înscrie în registru mențiunea privind acreditarea furnizorului de servicii de certificare.

(2) Acreditarea se face prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale. Forma și conținutul ordinului de acreditare sunt prevăzute în anexa nr. 3, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) În cazul respingerii cererii de acreditare, autoritatea va comunica furnizorului motivele respingerii.

Art. 10. — (1) Procedura de suspendare sau de retragere a deciziei de acreditare este prevăzută la art. 19 și 20 din Normele tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.259/2001, cu modificările ulterioare.

(2) Suspendarea sau retragerea deciziei de acreditare se face prin ordin al ministrului comunicațiilor și societății informaționale.

(3) Pe perioada suspendării acreditării furnizorului de servicii de certificare încetează dreptul acestuia de a folosi în toate activitățile pe care le desfășoară o mențiune distinctivă care să se refere la această calitate.

(4) Semnăturile electronice extinse bazate pe certificate calificate eliberate de către furnizorul de servicii de certificare pe perioada suspendării acreditării sunt exceptate de la prevederile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 455/2001.

(5) În cazul suspendării sau retragerii acreditării acordate furnizorului de servicii de certificare, autoritatea va face mențiunile necesare în registru.

Art. 11. — (1) La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Decizia președintelui Autorității Naționale pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației nr. 31/2008 privind procedura de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 21 ianuarie 2008.

(2) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
Gabriel Sandu

București, 9 iunie 2009.
Nr. 473.

ANEXA Nr. 1

CERERE PENTRU ÎNCEPEREA PROCEDURII DE ACREDITARE

Stimate Domnule Ministru,

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) pct. 55 din Hotărârea Guvernului nr. 12/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică și ale art. 16 din Normele tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.259/2001, cu modificările ulterioare, vă solicităm să dispuneți începerea procedurii de acreditare a, furnizor de servicii de certificare, având

(numele și prenumele/denumirea solicitantului)

domiciliul/sediul în, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului de pe

(adresa completă, inclusiv telefon și fax)

lângă Tribunalul, cod unic de înregistrare/cod de identificare fiscală, reprezentat legal prin, domiciliat(ă) în, identificat(ă) prin

(numele și prenumele)

(adresa completă, inclusiv telefon)

actul de identitate

(serie, număr, cod numeric personal)

Semnătura reprezentantului legal și ștampila solicitantului

.....

ANEXA Nr. 2

ORDIN DE DESEMNARE A AUDITORULUI

Având în vedere prevederile Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, precum și ale Normelor tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.259/2001, cu modificările ulterioare,

în baza Ordinului ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 473/2009 privind procedura de acordare, suspendare și retragere a deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare,

în temeiul art. 4 alin. (1) pct. 55 și al art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Referatul de aprobare nr./..... al Direcției¹,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale emite prezentul ordin.

Art. 1. —, cu domiciliul/sediul în, înregistrat la Oficiul Registrului Comerțului

(denumirea auditorului)

de pe lângă Tribunalul, cod unic de înregistrare/cod de identificare fiscală, este desemnat pentru a efectua auditul în vederea acreditării furnizorului de servicii de certificare

(denumirea furnizorului)

Art. 2. — va prezenta Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale raportul de audit,

(denumirea auditorului)

însoțit de opinia de audit, efectuate în vederea acreditării furnizorului de servicii de certificare, (denumirea furnizorului)

în termen de 30 de zile de la comunicarea prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se comunică

(denumirea auditorului)

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,

.....

Ordin nr./.....
București

¹ Se va menționa denumirea direcției de specialitate din cadrul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale care îndeplinește atribuțiile de punere în aplicare a Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică.

ORDIN DE ACREDITARE

Având în vedere prevederile Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, precum și ale Normelor tehnice și metodologice pentru aplicarea Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.259/2001, cu modificările ulterioare,

în baza Ordinului ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. 473/2009 privind procedura de acordare, suspendare și retragere a deciziei de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare,

în temeiul art. 4 alin. (1) pct. 55 și al art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Referatul de aprobare nr./..... al Direcției¹,

ministrul comunicațiilor și societății informaționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Începând cu data comunicării prezentului ordin, dobândește calitatea de furnizor
(denumirea furnizorului)

acreditat de servicii de certificare.

Art. 2. — Acreditarea se acordă pe o perioadă de 3 ani de la data comunicării prezentului ordin și poate fi reînnoită pe baza procedurii prevăzute în Ordinul ministrului comunicațiilor și societății informaționale nr. privind procedura de acreditare a furnizorilor de servicii de certificare.

Art. 3. — Prezentul ordin se comunică atât pe suport hârtie, cât și în format
(denumirea furnizorului)

electronic, semnat digital.

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,
.....

Ordin nr.
București

¹ Se va menționa denumirea direcției de specialitate din cadrul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale care îndeplinește atribuțiile de punere în aplicare a Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică.

★

RECTIFICĂRI

La Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2009 privind stabilirea unor măsuri temporare în domeniul gazelor naturale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, se face următoarea rectificare (care aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în preambul, în loc de: „...operatorilor economici din industria chimică și a producătorilor de energie electrică și termică...” se va citi: „...operatorilor economici cu statut de consumatori întreruptibili și a păstrării locurilor de muncă...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 431331